

ת"פ 23282/05/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד אינה קוניושנקו, הנאשמת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 23282-05-17 מדינת ישראל נ' קוניושנקו (עציר)

לפני כב' השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

אינה קוניושנקו - הנאשמת

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה על יסוד הודאתה בכתב אישום מתוקן המונה שמונה אישומים, ב - 26 עבירות של סחר בסם מסוכן, לפי סעיפים 19+13א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג - 1973 (להלן: הפקודה) ובעבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, לפי סעיפים 7(א)+(ג) לפקודה .

כתב האישום המתוקן

2. מכתב האישום המתוקן עולה שבמהלך התקופה שבין החודשים נובמבר 2016 ועד סוף אפריל 2017 מכרה הנאשמת, לשבעה אנשים שונים, סם מסוכן מסוג הרואין, במשקלים שונים שאינם ידועים, זאת תמורת סכומי כסף שנעו בין 100 ל - 150 ₪ לכל מכירה.

על פי פרט האישום הראשון, כשבועיים עובר לתאריך 23.4.17, נפגשה הנאשמת עם פ.ד. בסמוך לביתה ומכרה לו סם מסוכן מסוג הרואין, בתמורה לסכום של 100 ₪.

על פי פרט האישום השני, כחודש עובר לתאריך 23.4.17, נפגשה הנאשמת עם ר.ב. בסמוך לביתה ומכרה לו סם מסוכן מסוג הרואין, בתמורה לסכום של 150 ₪.

על פי פרט האישום השלישי, בתאריכים 21.1.17, 28.1.17, 21.4.17, נפגשה הנאשמת עם נ.ו. בסמוך לביתה ומכרה לו סם מסוכן מסוג הרואין, בתמורה לסכום של 100 ₪.

על פי פרט האישום הרביעי, במספר מועדים שונים, שמספרם לא ננקב בפרק העובדות, בתקופה שבין נובמבר 2016 ועד פברואר 2017, נפגשה הנאשמת עם א.ל. בסמוך לביתה ומכרה לו סם מסוכן מסוג הרואין, בתמורה לסכום של 100 ₪ בכל פעם. יצוין שבפרק הוראות החיקוק נרשם שמספר המכירות לא.ל. עמד על שבע.

על פי פרט האישום החמישי, בתאריכים 14.2.17 ו- 15.2.17 נפגשה הנאשמת עם י.י. בסמוך לביתה ומכרה לו סם מסוכן מסוג הרואין, בתמורה לסכום של 100 ₪ בכל פעם.

עמוד 1

על פי פרט האישום השישי, במועדים שונים שמספרם לא ננקב בפרק העובדות, בין החודשים ינואר 2017 ועד אפריל 2017, נפגשה הנאשמת עם ד.ו. בסמוך לביתה ומכרה לו סם מסוכן מסוג הרואין, בתמורה לסכום של 100 ₪ בכל פעם. יצוין שבפרק הוראות החיקוק נרשם שמספר המכירות לד.ו. עמד על שמונה.

על פי פרט האישום השביעי, בתאריך 13.1.17 נפגשה הנאשמת עם ס.ג. בסמוך לביתה ומכרה לו סם מסוכן מסוג הרואין, בתמורה לסכום של 100 ₪.

על פי פרט האישום השמיני, בתאריך 23.4.17 החזיקה הנאשמת בביתה סם מסוכן מסוג הרואין במשקל כולל של 6.295 גרם, כשהוא מחולק ל- שבע שקיות, וכן טבליה של סם מסוכן מסוג METHYLPHENIDATE.

ראיות לעונש

3. מטעם המאשימה הוגש הרישום הפלילי של הנאשמת (ת/1), אליו אתייחס בהמשך.

4. מטעם הנאשמת העידה אמה. האם סיפרה שמדובר בבתה היחידה ועל ניסיונותיה לסייע לה ולתמוך בה לאורך השנים בדרכים שונות. האם הוסיפה שבשל העובדה שבתקופה הרלוונטית הייתה עסוקה בטיפול בבעלה, אביה של הנאשמת, לא הייתה פנויה להשגיח על הנאשמת, "כפי שהיה ראוי להשגיח". בסוף דבריה ביקשה האם את רחמי בית המשפט על בתה.

נוסף על עדות האם, הוגש אישור מטעם אשפוזית בעיר אשדוד על כך שהנאשמת ביקשה להתקבל לגמילה בסוף שנת 2016 (נ/1), וכן מכתב רופא, לפיו הנאשמת מטופלת בסבוטקס החל משנת 2007 (נ/2).

טיעוני המאשימה לעונש

5. המאשימה ציינה בטיעוניה את העובדה שמדובר בנאשמת ילידת 1972, שמכרה הרואין בעשרות מועדים, לאורך תקופה ממושכת ולמספר רב של קונים.

מרישומה הפלילי של הנאשמת עולה שעברה הפלילי כולל ארבע הרשעות קודמות, כולן בתחום הסמים. מאחר שהרשעתה הראשונה של הנאשמת היא משנת 1998, הרי שמדובר במי שמעורבת בתחום הסמים מעל 20 שנה. עוד נטען שכיום ניכרת "העמקה בעולם הסם", לאחר שהנאשמת הורשעה בעבירות של סחר בסמים.

לגישת המאשימה, הערך המוגן שנפגע הוא ההגנה על שלום הציבור "במובן הרחב", קרי הצורך להגן על הציבור מפני נגע הסמים בהיותו "מחולל פשיעה", וכן הגנה על גופם של צרכני הסמים עצמם.

עוד הפנתה המאשימה לפסיקת בית המשפט העליון ממנה עולה שעל מנת להדביר את נגע הסמים, יש ליתן משקל משמעותי בענישה לשיקולי ההרתעה ולהעדיף על פני השיקולים האישיים של סוחר הסמים.

לאחר שהגישה פסיקה המשקפת את הרף העונשי הראוי לטעמה, ובהתחשב במשמעויות הנובעות מהודאתה של הנאשמת, עתרה המאשימה לגזור על הנאשמת עונש מאסר בפועל שלא יפחת מ-45 חודשים, מאסר על תנאי ארוך ומשמעותי, קנס כספי משמעותי וכן לחייבה לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירה דומה בעתיד. נוסף על כך, עתרה המאשימה לפסול את רישיון הנהיגה של הנאשמת בפועל ולהטיל עליה פסילה על תנאי כמצוות המחוקק.

טיעוני ב"כ הנאשמת לעונש

6. בטיעוני ציין ב"כ הנאשמת את העובדה שהנאשמת הורשעה בשבעה אישומים הכוללים 27 מכירות ואישום אחד של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, ולא "עשרות מכירות", כטענת המאשימה, וכן את העובדה ששווי כל מכירה נע סביב מאה שקלים.

עוד נטען שהנאשמת הודתה בכתב האישום, קיבלה אחריות מלאה על מעשיה ולמדה את לקחה בדרך הקשה, באמצעות המעצר. בהקשר זה נטען שהודאתה של הנאשמת חסכה את ניהול ההוכחות, ואת הצורך לשמוע עדי תביעה רבים, מהם עדים לא מעטים לגביהם קיים קושי מובנה בהבאתם לבית המשפט.

ב"כ הנאשמת התייחס בטיעוניו לנסיבות חייה הקשות של הנאשמת, ובכלל זה לעובדה שהיא בת יחידה להורים מהגרים שחוו אף הם מצוקה, לעובדה שהיא מכורה לסמים במשך שנים רבות, חרף ניסיונות גמילה שלא צלחו. ב"כ נאשמת הפנה אף להרשעתה האחרונה של הנאשמת, במסגרתה הוטל עליה צו מבחן לאחר שעברה הליך טיפולי משמעותי, בעקבותיו הייתה נקיה מסמים משך מספר שנים.

עוד צוין שהנאשמת דלת אמצעים כספיים, חסרת חשבון בנק או כספים אחרים, חיה בעוני בדירה שכורה, ושמכירת הסם נועדה למטרה אחת בלבד - צריכת מנת סם נוספת ולא לצורך התעשרות.

בהקשר זה נטען שהנאשמת עבדה בשנים האחרונות הן בעבודות ניקיון והן כמטפלת בקשישים, וכי כל משכורתה הלכה למימון הסמים, ורק משחסר לה כסף לקניית מנה נוספת, החלה למכור סמים.

הנאשמת הייתה מצויה תחת צו פיקוח במשך 18 חודשים, ועמדה בכל התנאים שהוצבו לה על ידי שירות המבחן, לרבות בדיקות סמים. במקביל, ניהלה הנאשמת קשר זוגי ממושך עם בן זוג אשר תמך בה בתהליך הגמילה הטיפולי שעברה לפני שלוש שנים, אולם למרבה הצער בן הזוג חלה במחלה סופנית ונפטר לפני כשנה. נטען שמותו של בן הזוג השפיע קשות על הנאשמת והוביל להתדרדרות במצבה, עד כדי חזרתה למעגל המשתמשים בסמים. עוד צוין שבמהלך תקופה זו ביקשה הנאשמת לחזור לטיפול ולקבל תחליף סם, אולם מדובר בהליך שלוקח זמן רב, ובינתיים, כאמור, ביצעה את העבירות נושא כתב האישום ואף נעצרה בגין.

אשר לעברה הפלילי של הנאשמת, נטען שמדובר בהרשעות בעבירות של החזקת סמים בלבד, על אף שגם באותן תקופות הייתה הנאשמת מכורה לסמים. הנאשמת לא שהתה מעולם במאסר, והמעצר הנוכחי הוא מעצרה הראשון.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה הדגיש ב"כ הנאשמת את העובדה שמדובר בעבירות שלא בוצעו בתחום רב, אלא במכירת סם למכרים, באמצעות הטלפון.

לגבי מצבה היום, נטען שהנאשמת משתתפת בהליך טיפולי קבוצתי בתקופת המעצר ושהיא נקייה מסמים. לאחר תקופת המאסר הצפויה לה, מקווה הנאשמת להספיק להקים משפחה וללדת ילדים.

ב"כ הנאשמת ביקש להתחשב בעובדה שמדובר בנאשמת שהיא אישה, ולהקל בעונשה גם בשל נימוק זה, באופן שתצא לכל היותר שנת מאסר. מטעם ההגנה הוגשה פסיקה לביסוס עמדתה.

דברי הנאשמת

7. הנאשמת, שבחרה לנצל את זכות המילה האחרונה, ביקשה סליחה ואמרה שהיא מודעת לטעות

שעשתה. הנאשמת ציינה שלא מכרה סמים לקטינים, אלא רק לאנשים אותם הכירה, שלא על מנת להרוויח כסף, אלא על מנת שתוכל לקחת מעט סם מכל שקית שמכרה, במטרה לקום בבוקר וללכת לעבודה. הנאשמת הביעה את רצונה לשקם את חייה, להקים משפחה וללדת ילדים, והסבירה שעל אף שהייתה נקיה תקופה מסוימת, פטירתו של בן זוגה גרמה להתדרדרות במצבה.

דיון והכרעה

קביעת מתחם העונש הולם

8. העיקרון המנחה בגזירת עונשו של נאשם הוא עיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוט עליו (סעיף 40 ב לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: החוק)).

על פי סעיף 40 לחוק, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, כאשר לצורך כך יש להתחשב בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, שנקבעו בסעיף 40 לחוק.

9. מאחר שבמקרה שלפנינו מדובר במספר עסקאות סם, הרי שלצורך קביעת מתחם הענישה יש לבחון תחילה האם מדובר באירוע אחד, או שמא במספר אירועים נפרדים, בהסתמך על "מבחן הקשר ההדוק" (ראו דעת הרוב בע"פ 4910/13 ג' בר נ' מדינת ישראל (29.10.14) [פורסם בנבו]).

בע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' יוסף דלאל (3.9.15) [פורסם בנבו], נקבעו מבחני עזר לבחינת הקשר ההדוק:

"כדי לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות שומה על בית המשפט לעמוד על נסיבותיו העובדתיות של העניין שלפניו, ולבחון אם יש בהן כדי להצביע על קשר הדוק בין העבירות. נסיבות עובדתיות אלה מהוות "מבחני עזר" לקביעת עוצמת הקשר. במסגרת זו ניתן לבחון, למשל, האם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון, האם ניתן להצביע על שיטתיות בביצוע העבירות, האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום, האם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה, וכיוצא באלו נסיבות עובדתיות. קיומה של נסיבה אחת או יותר מנסיבות אלו (ואין זו רשימה סגורה) עשוי להעיד על קשר הדוק בין העבירות השונות, המלמד כי באירוע אחד עסקינן. בבחינת הנסיבות העובדתיות, מן ההכרח לבית המשפט להעמיד לנגד עיניו את השאלה האם השקפה על העבירות כעל כמה אירועים תהא מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו, או שלא ישקף את סיפור המעשה

כהויתו".

10. יישום מבחני העזר על המקרה שלפנינו, מוביל למסקנה שככל שהדבר נוגע לאישומים מספר 2-4, 6-8, מדובר באירועים עברייניים נפרדים, שעל אף קווי הדמיון הקיימים ביניהם, לא ניתן להגדירם כמעשה אחד. מסקנה זו מתבקשת הן מהעובדה שמדובר במספר רב של עסקאות סמים, הן מהעובדה שהעסקאות בוצעו במועדים שונים עם קונים שונים והן לאור התקופה הארוכה של כשבעה חודשים במהלכה בוצעו העסקאות.

ככל שהדבר נוגע לאישומים מספר 1 ו- 5, הרי שניתן להגדירם כאירוע עברייני אחד. באישום מספר 1 מדובר בחמש עסקאות שבוצעו עם אותו קונה בתוך פרק זמן לא מוגדר, ומכאן שיש להניח לטובת הנאשמת שמדובר בעסקאות שבוצעו בסמוך מאוד זו לזו. באישום מספר 5 מדובר בשתי עסקאות שבוצעו עם אותו קונה בהפרש של יום אחד זו מזו.

11. עם זאת, דומה שבמקרה שלפנינו אין להגדרה זו משמעות רבה, זאת נוכח העובדה שממילא ריבוי העסקאות המצוינות באישומים 1 ו- 5 יגרור אחריו קביעת מתחם ענישה גבוה יותר, בהתאם למספר המכירות, ביחס למתחם שייקבע לעסקה בודדת.

12. בכל הנוגע לפגיעה בערך החברתי, כבר נפסק לא אחת שעבירה של סחר בסם מסוכן פוגעת בשלום הציבור ובטחונו, זאת לאור נזקי השימוש בסמים, בפרט כאשר מדובר בסם מסוכן מסוג הרואין. להפצת סמים בקרב הציבור השלכות חברתיות וכלכליות ארוכות טווח, כאלו אשר יש בהן כדי לגרום להעמקת הפשיעה, הרחבת מעגל צרכני הסמים, ריבוי עבירות נלוות כגון עבירות רכוש ואלימות ופגיעה חמורה בביטחון האישי והציבורי.

כך, למשל, נקבע בע"פ 6747/11 מדינת ישראל נ' אבו רקייק (3.1.13) [פורסם בנבו], חזר בית המשפט העליון והדגיש את החומרה הטמונה בעבירות סמים:

" הענישה בעבירות מסוג זה נועדה, קודם לכול, לשרת את מטרת הגמול לעבריון על עיסוק בסם העלול לסכן חיי אדם ולפגוע בבריאות המשתמשים בו, שנית, על העונש להעביר מסר חד-משמעי של הרתעה ביחס לעבריינים פוטנציאליים, ולשמש אות אזהרה אפקטיבי לכל מי שמתכוון לקחת חלק במערכת ההעברות והסחר בסמים..."

על החומרה היתרה הטמונה בעבירות של סחר בסמים עמד כב' השופט מ' חשין בע"פ 6029/03 מדינת ישראל נ' שמאי (9.2.2004) [פורסם בנבו].

"בבואו לגזור עונשים על סוחרי הסמים כמערערים שלפנינו, שומה עלינו, על בית המשפט, לשוות נגד עיניו את צרכני הסמים הפגועים, את משפחותיהם המפוררות ואת הנחיית המחוקק מה עונש ראוי להטיל על מי שהביא כל אלה. לביעור נגע הסמים אין די ברטוריקה. נדרשים אנו למעשים של ממש. חובה היא המוטלת על בית המשפט להעלות את תרומתו למלחמה של החברה במשחיתיה..." (ההדגשות אינן במקור - ע.מ.).

דומה שמלים נכוחות אלו כאילו נכתבו על הנאשמת, בעצמה צרכנית סמים, ועל משפחתה, ודי בדברי אמה כדי להבין עד כמה השפיעה התמכרות הבת על האם ועל המשפחה, ועד כמה הייתה המשפחה עסוקה בטיפול בה לאורך השנים. עתה, שעה שהנאשמת עצמה מכרה סמים לאחרים, היא הרחיבה במעשיה את מעגל המשתמשים בסמים, באופן שיכול ופגע באנשים נוספים ובמשפחותיהם.

עוד נקבע בע"פ 211/09 אזולאי נ' מדינת ישראל (22.6.2010) [פורסם בנבו]:

"הענישה בעבירות מסוג זה נועדה, קודם לכל לשרת את מטרת הגמול לעברייני על עיסוק בסם העלול לסכן חיי אדם ולפגוע בבריאות המשתמשים בו, שנית, על העונש להעביר מסר חד משמעי של הרתעה ביחס לעבריינים פוטנציאליים, ולשמש אות אזהרה אפקטיבי לכל מי שמתכוון לקחת חלק במערכת ההעברות והסחר בסמים, תהא אשר תהא הפונקציה אותה הוא ממלא בשרשרת זו של העברת הסם מיד ליד."

בכל הנוגע למידת ההתחשבות בנסיבותיו האישיות של הנאשם, נקבע בע"פ 7070/03 זניד נ' מדינת ישראל (5.9.2005) [פורסם בנבו]:

"החברה בישראל נאבקת מזה שנים רבות בהתפשטותו של נגע הסמים ולצורך כך היא משקיעה מאמצים רבים וממון רב. המערער ואחיו דוגמתו מבקשים לסכל מאמץ זה ומכאן הצורך לנהוג בהם וכנגד כל חוליותיה של שרשרת הפצת הסם ביד קשה. בתחום זה של עבריינות קובעת ההלכה הפסוקה כי תהיינה נסיבותיו של העברייני חמורות וקשות ככל שתהיינה, הן נדחות מפני האינטרס הציבורי"

13. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט' לחוק, נתתי דעתי לנסיבות הבאות שיש בהן כדי להצביע על חומרת מעשי הנאשמת:

א. מספר העסקאות, בהן הורשעה הנאשמת, 27 במספר, הינו מספר גדול לכל הדעות, ומאילו מובן שאין מדובר במעידה חד פעמית. כפי שעולה מאישום מספר 8, הנאשמת החזיקה בביתה עוד שבע שקיות של סם מסוכן מסוג הרואין, בכמות גדולה, שלא היו מיועדות לצריכתה העצמית, ומכאן שהיו מיועדות למכירה.

ב. העסקאות בוצעו עם שבעה אנשים שונים, עובדה המצביעה על נכונותה של הנאשמת למכור סמים לצרכני סמים באשר הם. במאמר מוסגר אציין, שטענת הנאשמת לפיה היא מכרה סמים רק לאנשים אותם היא הכירה לא נתמכה בראיות. נוסף על כך, העובדה שהעסקאות בוצעו בסמוך לביתה אינה בהכרח נסיבה לקולא, שכן יתכן שביתה של הנאשמת היווה מעין כתובת לצרכני הסמים.

ג. הסם בו סחרה הנאשמת הינו סם מסוג הרואין, המוגדר כ"סם קשה", במובן זה שפגיעתו בצרכן ומידת ההתמכרות ממנו הינה משמעותית יותר.

14. מנגד, יש לתת את הדעת לנסיבות הבאות המהוות שיקולים לקולא:

א. גם אם משקל הסם בכל מכירה אינו ידוע, מכתב האישום עולה שהנאשמת מכרה את הסם לרוב תמורת 100 ₪ ובאחת העסקאות תמורת 150 ₪. מהאמור ניתן להניח שהיה מדובר במכירה של מנה בודדת בכל פעם, עובדה המשתלבת עם הודאתה של הנאשמת ועם דבריה בישיבת הטיעונים לעונש. מכל מקום, אין חולק על כך שהנאשמת לא התעשרה כתוצאה ממכירת הסמים, והיא הפיקה מכל מכירה רווח שולי יחסית.

ב. העובדה שחרף הפיתוי להשיג כסף עבור מנת הסם הבאה, לא מכרה הנאשמת סמים לקטינים.

ג. אין מדובר במכירות "מתוככמות". ניתן אף לומר שמעבר לנגישותה של הנאשמת לסמים, והעובדה שידעה כיצד להשיג את הסמים לצורך מכירתם לאחרים, אין במעשיה משום תכנון מוקדם או תחכום יוצא דופן.

ד. המכירות בוצעו, כאמור, על רקע התמכרותה של הנאשמת לסמים והצורך להשיג באמצעותן מנת סם נוספת.

15. בחינת פסיקה הנוהגת (בכל המקרים המצוינים לא נוהלו הוכחות):

א. ת"פ (מחוזי י-ם) 3430/09 מדינת ישראל נ' אסנת חזן (14.01.2010) [פורסם בנבו] - נגזר על הנאשמת עונש של 24 חודשי מאסר בפועל ו - 8 חודשי מאסר על תנאי, לאחר שהורשעה, על יסוד הודאתה, ב-4 מכירות הרוואין לסוכן משטרי, בכמות קטנה בכל פעם, בתמורה לסכום כסף קטן יחסית של 250 ₪ בכל פעם. אמנם לנאשמת היה עבר פלילי והיא אף ריצתה עונש מאסר בעבר, אולם הרשעתה האחרונה הייתה בגין החזקת סם לצריכה עצמית 14 שנים קוד לכן.

ב. ת"פ (תל אביב - יפו) 22004-03-10 מדינת ישראל נ' רונית סולימיני (14.09.2010) [פורסם בנבו] - נגזר על הנאשמת עונש של 16 חודשי מאסר בפועל ו - 6 חודשי מאסר על תנאי, לאחר שהורשעה על יסוד הודאתה ב-3 מכירות הרוואין לסוכן משטרי בכמויות של בין 1.5-1.8 גרם נטו תמורת 200 ₪ בכל פעם, ועבירה של החזקת סם מסוג קוקאין לצריכה עצמית.

ג. ת"פ (מחוזי חיפה) 22435-01-15 מדינת ישראל נ' וליד שעליב (16.02.16) [פורסם בנבו] - במקרה זה מדובר היה במכירת סם בכמות גדולה בהרבה מהכמות שמכרה הנאשמת, אולם, לגבי אחת מהעסקאות, שעניינה מכירה של סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל של 8 גרם, נקבע מתחן ענישה שנע בין 12 ל - 24 חודשי מאסר בפועל.

ד. רע"פ 126/15 טל חביף נ' מדינת ישראל (13.1.2015) [פורסם בנבו] - אושר מתחם ענישה שנע בין 8 ל - 18 חודשי מאסר בגין מכירת סם מסוכן מסוג קוקאין במשקלים של בין כ - 0.39 גרם נטו לכ - 2.5 גרם נטו תמורת סכומים שנעו בין 460 ל - 2,000 ₪. ברי שהנסיבות המתוארות בעניין חביף חמורות במעט מאלו שלפני, אולם בה בשעה נקבע שמתחמי הענישה שנקבעו הינם מתחמים מקלים.

ה. רע"פ 8408/15 שמעון חביב נ' מדינת ישראל (9.12.2015) [פורסם בנבו] - אושר מתחם ענישה שנע בין 8 ל - 18 חודשי מאסר בגין מכירת סם מסוכן בכמות שבין 1.1 גרם נטו ל - 5 גרם נטו, ואותו מתחם להחזקת סם שלא לצריכה עצמית במשקל של כ- 15 גרם נטו.

ו. רע"פ 2122/13 יצחק דבש נ' מדינת ישראל (9.5.2013) [פורסם בנבו] - גם במקרה זה הנסיבות מחמירות יותר מעניינו, אולם, ניתן לומד מהיקש הדברים על המקרה שלפנינו - מכירת קוקאין פעמיים לסוכן משטרתי, במשקלים של כ- 2.4 תמורת 1320 ₪ ושל כ- 3.96 גרם נטו תמורת 1900 ₪. לאחר שהנאשם ניהל הליך הוכחות נגזר עליו עונש של 16 חודשי מאסר על כל אישום בסחר.

16. כתמיכה לעמדתם העונשית, הגישו הצדדים פסיקה, שחלקה צוינה בסקירה לעיל.

ב"כ הנאשמת הפנה, בין השאר, לע"פ 3117/12 שמעון ארביב נ' מדינת ישראל (6.9.2012) [פורסם בנבו] (להלן: עניין ארביב), שם הושת עונש מאסר של 36 חודשים על נאשם שהורשע על יסוד הודאתו במכירה אחת לסוכן משטרתי של סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל של 100 גרם תמורת 27,000 ₪, אולם אני סבור שלא ניתן להקיש ממקרה זה על המקרה שלפנינו, הן לאור העובדה שגם אם מדובר בעסקה משמעותית, הרי שעדיין מדובר בעסקה אחת, והן לאור עונש המאסר המשמעותי שהוטל בסופו של יום על הנאשם.

עוד הפנה לת"פ (פ"ת) 46246-05-16 מדינת ישראל נ' שינקר ואח', שניתן אך לאחרונה, בו הושתו עונשים קלים יחסית על שני הנאשמים. אני סבור שגם המקרה הנדון בעניין שינקר שונה ממצב הדברים בעניינו, הן לאור סוג הסם בו הורשעו הנאשמים - סחר בסם מסוכן מסוג קנביס, הן לאור מספרן הקטן יותר של העסקאות (גם אם שווי כל עסקה היה גדול יותר) והעיקר - לאור הסכמת הצדדים לכך שיש לסטות באותו מקרה ממתחם הענישה המקובל, לאור סיכויי שיקום משמעותיים. במאמר מוסגר אציין שגזר הדין אינו חלוט.

17. כפי שניתן להיווכח מהאסמכתאות שהגישו הצדדים, זה לחומרא וזה לקולא, ניתן ללמוד על דרגות חומרה שונות ועונשים שונים שנגזרו על נאשמים בנסיבות דומות ואף חמורות יותר מהמקרה שלפנינו. עם זאת, כבר נקבע ש"עיקרון אחדות הענישה אינו חזות הכל ומלאכת קציבת העונש איננה בגדר תרגיל מתמטי" (עניין ארביב). עוד נקבע ש"שומה על בית המשפט לשקול היטב את הנסיבות המיוחדות של כל נאשם ונאשם, על מנת לחתור לענישה ההולמת את העבירה על פי אמות המדיה המקובלות במשפטנו" (ע"פ 5195/11 קריניאן נ' מדינת ישראל (28.3.2012) [פורסם בנבו]).

18. לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים עליהם עמדתי עד כה, לערכים החברתיים שנפגעו, לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה ולפסיקה הנוהגת, הגעתי לכלל מסקנה שמתחם העונש ההולם מכירה בודדת של סם מסוכן מסוג הרואין בנסיבות המקרה שלפני, ככל שהדבר נוגע לאישומים 2-4 ו 6-7, נע בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 16 חודשי מאסר בפועל. מתחם העונש ההולם מספר מכירות ספורות של סם מסוכן מסוג הרואין בכמות קטנה ובסכום קטן לאותו אדם בתוך תקופה קצרה, כאמור באישומים מספר 1 ו 5, נע בין 8 חודשי מאסר בפועל לבין 20 חודשי מאסר בפועל. מתחם העונש ההולם החזקת סם מסוכן מסוג הרואין שלא לצריכה עצמית, בנסיבות המקרה שלפני, נע בין 8 חודשי מאסר לבין 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

19. במסגרת בחינת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, נתתי דעתי בראש ובראשונה להודאתה של הנאשמת בעבירות נושא כתב האישום המתוקן, הודאה שחסכה זמן שיפוטי יקר ואת הצורך להעיד עדים, שחלקם כאמור צרכני סמים, על כל המשתמע. ואולם, המשמעות המרכזית הטמונה בהודאה בהזדמנות הראשונה היא הבעת החרטה ולקיחת האחריות, להם יש ליתן משקל רב בעת גזירת הדין.

נוסף על כך, יש לתת את הדעת לרישום הפלילי של הנאשמת הכולל ארבע הרשעות קודמות, ממנו ניתן ללמוד על כך שהנאשמת נטועה עמוק בעולם הסמים לכל הפחות משנת 1997. הנאשמת קיבלה מספר הזדמנויות בעבר, עת נגזרו עליה עונשים מתונים בדמות מאסרים מותנים על עבירות של החזקת סם לצריכה עצמית, וכן מאסרים מותנים וצווי מבחן על עבירת של החזקת סם שלא לצריכה עצמית. בהרשעתה האחרונה משנת 2014 (עבירות משנת 2011), הוארך מאסר מותנה שהיה תלוי ועומד נגדה. הנאשמת ובא כוחה טענו שהנאשמת עמדה בתנאי המבחן שהוטל עליה, אולם, עיננו הרואות שברגע משבר לא עמדו לנאשמת כוחותיה, והיא שבה לצרוך סמים, והפעם אף לסחור בהם.

על כל אלו יש להוסיף את נסיבות חייה הקשות של הנאשמת. הנאשמת הינה אישה דלת אמצעים, שביצעה את העבירות על רקע מצוקתה והצורך להשיג את מנת הסם היומית. נטען שהנאשמת ניסתה להיגמל מספר פעמים, לרבות טרם מעצרה, אולם מלבד נ/1 ממנו ניתן ללמוד על כך שפנתה למכון גמילה בסוף שנת 2016, והעובדה שהוטלו עליה עונשים שיקומיים בדמות צווי מבחן, לאחר שהורשעה בעבירות של החזקת סם שלא לצריכה עצמית בעבר, לא הוצגו ראיות התומכות בטענה זו ולא נתבקש תסקיר שירות מבחן. על אף האמור, התרשמתי מדברי הנאשמת ומהרצון שהביעה להיגמל ולחזור לשגרת חיים נורמטיבית ובריאה.

לא ניתן אף להתעלם מהעובדה שבן זוגה של הנאשמת אשר נטען כי תמך בה לאורך השנים וליווה אותה בהליך הטיפול נפטר לפני כשנה, אז החלה ההתדרדרות במצבה.

כפי שנטען, הנאשמת החלה הליך טיפולי במסגרת מעצרה הנוכחי. עובדה זו, המצטרפת לניסיונות השיקום והטיפול שעברה לאורך השנים, שחלקם נשאו פרי, מצביעים על כך שלנאשמת יש הן את הרצון והן את הכוחות הראשונים הנדרשים לשיקום. העובדה שהנאשמת אישה בוגרת והעובדה שהביעה רצונה להקים משפחה, אך מוסיפים נופך של תקווה לכך שבסופו של יום תמצא עצמה מחוץ למעגל הסמים.

20. על אף שמצאתי שבנסיבות המקרה שלפני ומכל הטעמים עליהם עמדתי לעיל, יש מקום ליתן משקל לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, הרי שהמשקל שיינתן צריך להיות מדוד ביותר, זאת לאור ההלכה המושרשת היטב בפסיקה לפיה "כאשר מדובר בסוחרי סמים, משקלם של הנתונים האישיים נדחק לקרן זוית" (ע"פ 5377/09 בן דוד נ' מדינת ישראל (31.1.2010) [פורסם בנבו]).

21. במסגרת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ביקש ב"כ הנאשמת להתחשב בעובדה שמדובר באישה לצורך הקלה בעונשה. אין בידי לקבל טיעון זה, וזאת ממספר טעמים. האחד, ככל שהדבר נוגע לחומרת המעשים בהם הורשעה הנאשמת, אין רבותא לשאלה האם הסמים נמכרו לצרכני סמים על ידי גבר או על ידי אישה, שכן הנזק שנגרם כתוצאה מהמכירה הוא זהה; השני, ככל שהדבר נוגע לתנאי מעצרה של

הנאשמת, כבר נפסק לא אחת ששיקול זה הינו שיקול זר שאין ליתן לו משקל. כידוע, במדינת ישראל אסירות נמצאות במתקן כליאה נפרד מזה של גברים, ומסופק להן כל מחסורן בהתאם להנחיות ונהלי שב"ס. בעניין זה ראו גם דברי כב' השופטת עדנה ארבל בבש"פ 5456/08 קרן נחמני נ' מדינת ישראל (10.07.2008) [פורסם בנבו] בפסקה 7, שעל אף שנאמרו בנוגע למעצרה של אישה, יפים גם לענייננו:

"...השהייה במעצר קשה על כל אדם. ההנחה כי האישה רגישה או פגיעה יותר ולפיכך תתקשה להתמודד עם תנאי המעצר יותר מגבר מבוססת על תפיסה סטריאוטיפית שאין מקום לנקוט בה. אמנם הנחה זו באה להגן על האישה, אך היא יוצרת מסר אי שוויוני בדבר נחיתות האישה. לפיכך אני סבורה כי בעניין זה יש לבחון כל אדם בהתאם לנסיבותיו ואופיו ולא בהתאם למינו... אציין במאמר מוסגר כי לטעמי לעיתים היותה של הנאשמת אישה עשויה להיות נסיבה רלוונטית, למשל, כאשר הרקע לביצוע העבירה מוסבר על רקע מגדרי ומעמד חברתי. כך למשל, כאשר ביצוע העבירה נעשה על רקע ניצולה של הנאשמת בשל מעמדה החברתי או המשפחתי הנמוך... עוד אעיר כי לעתים יהיו הבדלים ביולוגיים אשר יחייבו התייחסות שונה לגבר ולאישה. כך יהיה כאשר מדובר באישה בהריון או באישה מניקה".

22. לסיכום נקודה זו, הגם שמצאתי להתחשב בנסיבותיה האישיות של הנאשמת, לרבות ניסיונות שערכה לאורך השנים להיגמל מהסם, והצלחתה לשמור על עצמה נקיה למשך תקופות מסוימות, הרי שהדבר יבוא לידי ביטוי בחפיפה חלקית של תקופות המאסר שראוי היה לגזור עליה בגין כל אחד מהמעשים.

23. לא מצאתי לחרוג לחומרה ממתחם העונש ההולם מטעמים של הגנה על הציבור מחד גיסא, ומאידיך גיסא, לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום, זאת לאור העובדה שהנאשמת טרם עברה הליך שיקום ולאור העובדה שממילא בכוונתי לתת משקל לאפשרות שיקומה של הנאשמת לעונש שייגזר בגדרי המתחם.

סוף דבר

24. לאור כל האמור, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים, לרבות העובדה שעונש המאסר שייגזר על הנאשמת יהיה מאסר הראשון, ויש לקוות שגם האחרון; לחומרת המעשים מצד אחד, ולקיומו של סיכוי לשיקום מהצד השני, מצאתי לגזור על הנאשמת עונש ברף הנמוך - בינוני של המתחם ולחפוף, כאמור, באופן חלקי, את העונשים. עם זאת, לאור הכלל לפיו על הנסיבות האישיות להידחות בעת גזירת הדין בעבירות של סחר בסמים, על עונש המאסר לשקף זאת. מאחר שבכוונת הנאשמת להשתלב בהליך שיקומי בין כתלי הכלא, ומאחר שניסיון העבר מלמד שעל מנת שהליך השיקום יצליח, עליו להיות ארוך טווח ומשמעותי, הרי שהעונש שבכוונתי להשית על הנאשמת יכול וישתלב גם עם מטרה זו.

25. אשר על כן אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל. מתקופת המאסר ינוכו הימים בהם שהתה הנאשמת במעצר: מיום 24.4.17 ועד ליום 16.7.17; וכן מיום 4.9.17 ועד יום מתן גזר הדין.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי, בהם לא תישא הנאשמת אלא אם תעבור בתוך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורה ממאסר על עבירה מסוג פשע המנויה בפקודת הסמים המסוכנים.

עמוד 10

- ג. 4 חודשי מאסר על תנאי, בהם לא תישא הנאשמת אלא אם תעבור בתוך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורה ממאסר על עבירה מסוג עוון המנויה בפקודת הסמים המסוכנים.
- ד. פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 12 חודשים מיום שחרורה מהמאסר. מניין ימי הפסילה יחל עם שחרורה של הנאשמת ממאסרה.
- ה. 8 חודשי פסילה על תנאי מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך שנתיים מתום תקופת הפסילה בפועל, והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור עבירה כלשהי על פקודת הסמים המסוכנים.
- לאור עונש המאסר שנגזר על הנאשמת ומצבה הכלכלי הקשה, מצאתי להימנע מלגזור עליה קנס כספי.
26. ניתן בזאת צו כללי למוצגים. הסמים יושמדו.
27. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.
- ניתן היום, ו' טבת תשע"ח, 24 דצמבר 2017, במעמד הצדדים, עו"ד גינגולד מטעם המאשימה ועו"ד ברנשטיין וגססה מטעם הנאשמת